

عنوان مقاله:

ماهیت فرزند خواندگی از منظر فقه و حقوق

محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی پژوهشهای دینی، علوم اسلامی، فقه و حقوق در ایران و جهان اسلام (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

سید مهدی نقیبی - عضو هیئت علمی دانشگاه علوم اسلامی رضوی

محمد کاظمی - دانشجوی کارشناسی ارشد حقوق خصوصی، دانشگاه علوم اسلامی رضوی

غلامرضا زارعی - دانشجوی کارشناسی ارشد فقه و مبانی حقوق، دانشگاه علوم اسلامی رضوی

خلاصه مقاله:

فرزند خواندگی نوعی ایجاد علقه و رابطه با فرزندخوانده است و قطعا این ایجاد این رابطه نیازمند پیش زمینه های فراوانی است و آثار مختلفی به دنبال دارد. اما در خصوص ماهیت این موضوع از نظر فقه و حقوق اسلامی باید گفت که، با توجه به آیات و روایات اسلام فرزند خوانده را فرزند واقعی پدر خوانده و مادر خوانده نمی داند و فرزندخواندگی را نفی می کند. از جمله این آیات، آیه 4 و 5 سوره مبارکه احزاب است که می فرماید: خداوند فرزندخواندگان شما را فرزندانتان قرار نداده است این گفته شما به زبان هایتان است و خدا به حق سخن می گوید و به راه راست هدایت می کنند. پسرخوانده ها را به پدرانشان نسبت دهید که نزد خدا به عدالت نزدیک تر است. در قانون حمایت از کودکان بی سرپرست مصوب 1353 از فرزند خواندگی به سرپرستی تعبیر شده بود و شرایطش را بیان کرده بود. اما این قانون با تصویب قانون حمایت از کودکان و نوجوانان بی سرپرست و بد سرپرست در سال 92 نسخ شده است و برای اولین بار در قانون از واژه فرزند خوانده استفاده شده است. در مجموع قوانین موضوعه ایران نیز به تبع از فقه اسلامی فرزند خوانده را فرزند واقعی سرپرستان قلمداد نمی کند و در موضوعات مختلف از جمله محرمیت، ارث و...چاره اندیشی کرده است.

کلمات کلیدی:

فرزند خوانده، پدرخوانده، مادرخوانده، سرپرست، حضانت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/924993>

